

maart 2010 nr. 5

Tweewekelijks behalve in juli en augustus Afgiftekantoor 2800 Mechelen 1 P309710

inhoud

De woonstvergoeding. De klassieke leer (opnieuw) bevestigd	1
Strijd tegen witwaspraktijken en terrorismefinanciering wordt opgevoerd	5
Loonlastenvoorwaarde voor overdracht familiale onderneming geschorst wegens crisis (art. 17-18 Begr.Decr. 2009/III)	7

De woonstvergoeding. De klassieke leer (opnieuw) bevestigd

In geval van echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting¹ wordt het huwelijk wat de goederen van de echtgenoten betreft, retroactief ontbonden tot op de dag waarop de echtscheidingsvordering is ingeleid en, wanneer er meer dan één vordering is, tot op de dag waarop de eerste is ingeleid, ongeacht of zij werd toegewezen of niet (art. 1278, tweede lid Ger.W.). Vanaf dat tijdstip kan immers niet meer worden gesproken van een *affectio maritalis* tussen de echtgenoten². De goederen die aanwezig waren op het ogenblik waarop de ontbinding van het huwelijk tussen de echtgenoten (vermogensrechtelijk) terugwerkt, evenals de door deze goederen opgebrachte vruchten, vallen in een gemeenschappelijke onverdeelde, de zgn. postcommunautaire onverdeelde³. Deze postcommunautaire onverdeelde wordt niet beheerst door de regels van het huwelijksvermogensrecht, inzonderheid de artt. 1432 e.v. BW (de vergoedingsrekeningen), maar door het gemene recht inzake mede-eigendom⁴.

Hoewel de vermogensrechtelijke gevolgen terugwerken tot op de dag van de inleiding van de echtscheidingsprocedure, blijven de echtgenoten op persoonsrechtelijk vlak gehuwd tot aan de datum waarop het vonnis of arrest dat de echtscheiding heeft uitgesproken, in kracht van gewijsde is getreden (art. 1278, eerste lid Ger.W.). De bepalingen van het primair stelsel en de plicht tot hulpverlening en de bijdrage in de lasten van het huwelijk in het bijzonder, blijven onverkort van toepassing tot op dat ogenblik. De hulpplicht wordt in beginsel *in natura* uitgevoerd in de echtelijke woning⁵. Zo deze principiële uitvoering *in natura* onmogelijk is geworden wanneer echtgenoten feitelijk gescheiden leven, resulteert de hulpplicht klassiek in een periodiek onderhoudsgeld dat door de ene aan de andere echtgenoot wordt betaald. Gebruikelijk wordt deze hulpplicht vervangen door het (al dan niet gedwongen) afstaan van het exclusieve gebruik van het onroerend goed dat bestemd is als gezinswoning⁶.

¹ De echtscheiding onder onderlinge toestemming komt verder niet aan bod.

² *GwH* 25 maart 2009, *Act.dr.fam.* 2009, afl. 6, 108, noot A. VAN GYSEL, *GwH* 2009, afl. 2, 1083, *BS* 19 mei 2009, 38028, *NjW* 2009, afl. 211, 807, noot A. VANDERHAEGHEN, *T.Fam.* 2009, afl. 8, 159, noot H. VANBOCKRIJCK; Cass. 24 februari 2005, *Arr.Cass.* 2005, afl. 2, 464, *EJ* 2006, afl. 5, 82, noot H. VANBOCKRIJCK, *Pas.* 2005, afl. 2, 463, *Rev.trim.dr.fam.* 2005, afl. 2, 602, *RW* 2005-06, afl. 28, 1101, noot C. DECLERCK en J. DU MONGH, *T.Not.* 2007, afl. 1, 30, noot F. BOUCKAERT; Luik 8 februari 2000, *JT* 2000, 402, *RRD* 2000, 172; S. MOSSELMANS, *Onderhoudsbijdrage tussen echtgenoten in echtscheiding: begroting, aanrekening en woonstvergoeding*, Gent, Larcier, 2007, p. 17 e.v.

³ Cass. 18 maart 1977, *Pas.* 1977, I, 769; Gent 18 november 2004, *TGR-TWVR* 2006, 104; E. BEGUIN, "L'indivision post-communautaire", noot onder Bergen 10 januari 1983, *Rev. not. b.* 1986, 374 en 378; W. PINTENS, B. VAN DER MEERSCH en K. VANWINCKELEN, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, p. 210 e.v.

⁴ Cass. 18 maart 1977, *Pas.* 1977, I, 769; S. MOSSELMANS, "De hulpverplichting van (gewezen) echtgenoten en de verffening-verdeling van de huwelijksgemeenschap na echtscheiding op grond van bepaalde feiten", in P. SENAËVE (ed.), *Onderhoudsgelden*, Leuven, Acco, 2001, p. 275. Telkenmale sprake is van een vergoeding moet het gemeenschappelijk begrip vergoeding worden verstaan en niet de vergoeding in de zin van art. 1435 e.v. BW.

⁵ Cass. 21 maart 1957, *Pas.* 1957, I, 883; H. De Page, *Traité élémentaire de droit civil belge*, I, Brussel, Bruylant, 1939, p. 1000; C. DE BUSSCHERE, *De feitelijke scheiding der echtgenoten en de echtscheiding op grond van feitelijke scheiding*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1985, p. 134-135.

⁶ W. PINTENS, B. VAN DER MEERSCH en K. VANWINCKELEN, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, p. 213 e.v.

Woonstvergoeding

Hierbij rijst de vraag of de echtgenoot die het exclusieve genot heeft gehad van de gezinswoning, een woonstvergoeding is verschuldigd. Het is evenwel correcter de vraag te stellen of een woonstvergoeding moet worden “aangerekend”. De echtgenoot die het exclusieve gebruiksrecht bekomt, zal immers niet worden verplicht een woonstvergoeding te betalen aan de onverdeeldheid. De verschuldigde vergoeding zal in voorkomend geval, en voor zover men aanvaardt dat er überhaupt een woonstvergoeding is verschuldigd, enkel worden aangerekend op het aandeel in de inkomsten van de onverdeeldheid¹.

Rechtsleer

Eenzijds is er de stelling CASMAN-GERLO die verdedigt dat geen woonstvergoeding hangende de procedure van echtscheiding kan worden gevorderd. Anderzijds is er de stelling VIEUJEAN-VAN OOSTERWIJCK die vertrekt vanuit een principiële woonstvergoeding, maar waarbij een tempering wordt aanvaard². Hierna wordt onderzocht in welke mate de bestaande discussie over de verschuldigdheid van een woonstvergoeding werd beëindigd door het cassatiearrest van 18 mei 2009³.

Art. 215 BW en
Cass. 9 april 2001

Bepaalde auteurs zijn van mening dat geen woonstvergoeding is verschuldigd door de echtgenoot die tijdens de echtscheidingsprocedure de gezinswoning bewoont⁴. Steun wordt hiervoor gevonden in artikel 215 BW en een cassatiearrest van 9 april 2001⁵. Het Hof van Cassatie zou in dat arrest stellen dat een echtgenoot die in de onverdeelde gezinswoning verblijft tijdens de echtscheidingsprocedure het onroerend goed gebruikt overeenkomstig de bestemming (art. 215) en bijgevolg geen woonstvergoeding is verschuldigd. Wat betreft de toepassing van artikel 215 kan daarbij evenwel de vraag worden gesteld of dit artikel nog wel speelt in geval van feitelijke scheiding⁶. Maar zelfs indien men aanvaardt dat artikel 215 BW van toepassing is wanneer echtgenoten feitelijk gescheiden leven, dan leidt het artikel er geenszins toe dat aan een echtgenoot het recht op een woonstvergoeding wordt ontzegd. Artikel 215 BW waarborgt enkel het genot op de gezinswoning en vermijdt dat een echtgenoot zonder de instemming van de andere echtgenoot het onroerend goed kan onttrekken aan bestemming ervan en doet geen uitspraak over een gebeurlijke woonstvergoeding⁷. Verder kan worden betwist of wel degelijk dergelijke draagwijdte kan worden toegedicht aan het arrest. Het Hof doet enkel een uitspraak van fiscaalrechtelijke aard door te stellen dat het uitoefenen van een recht (*in casu* voortvloeiend uit art. 215 BW) niet kan worden gelijkgesteld met een voordeel *in natura*⁸. Het Hof spreekt zich uit in een betwisting tussen de man en de fiscus die tegenover echtgenoten een derde is.

¹ Zie ook A. SIBIET, “De woonstvergoeding. Wie ziet het bos nog door de bomen?”, *Not.Fisc.M.* 2006, 314.

² Op deze tempering wordt verder niet ingegaan. Zie hierover uitvoerig S. MOSSELMANS, “Tempering van de in beginsel verschuldigde woonstvergoeding in het kader van de vereffening-verdeling van een huwelijksgemeenschap na echtscheiding op grond van bepaalde feiten”, *Not.Fisc.M.* 2001, 69-92.

³ Cass. 18 mei 2009, C. 07.0517.N.

⁴ H. CASMAN, “Actualia huwelijksvermogensrecht”, in *CBR jaarboek 1999-2000*, Antwerpen, Maklu, 2000, p. 86-87; J. GERLO, “Echtscheiding, onderhoudsgeld en woonstvergoeding. Een poging tot vereenvoudiging”, in *Liber amicorum Christian De Wulf*, p. 149-151; S. BROUWERS, “De begroting van een onderhoudsgeld tussen echtgenoten en de impact van het ‘woonstvoordeel’”, noot onder Antwerpen, 1 december 2004, *Not.Fisc.M.* 2006, 23-31; A. SIBIET, “De woonstvergoeding. Wie ziet het bos nog door de bomen?”, *Not.Fisc.M.* 2006, 319.

⁵ Cass. 9 april 2001, 637, concl. LECLERCQ, *JDF* 2003, 44, noot MB, *Pas.* 2001, 630.

⁶ W. PINTENS, B. VAN DER MEERSCH en K. VANWINCKELEN, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, p. 66 evenals de verwijzingen en de bespreking van de verschillende strekkingen aldaar.

⁷ W. PINTENS, B. VAN DER MEERSCH en K. VANWINCKELEN, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, p. 62.

⁸ J. BAEL, “Vereffening-verdeling na echtscheiding”, in X., *CBR Jaarboek 2002-2003*, Antwerpen-Apeldoorn, 2003, 222-223; S. BROUWERS en M. GOVAERT, *Alimentatievorderingen, Reeks Notariële Praktijkstudies*, Mechelen, Kluwer, 2005, p. 305.

Artikel 577-2, § 3 BW

Het Hof van Cassatie en de meerderheid van de rechtsleer stellen terecht een principiële woonstvergoeding voorop¹. Betwisting bestond evenwel over de precieze juridische grondslag van deze vergoeding. Men baseerde zich op artikel 577-2, § 3 BW² (elke deelgenoot deelt in de rechten en draagt in de lasten van de eigendom naar verhouding van zijn aandeel) of ook art. 577-2, § 5 BW³ (iedereen deelgenoot heeft recht op het gebruik en het genot van de gemeenschappelijke zaak, overeenkomstig de bestemming van het goed en voor zover het verenigbaar is met het recht van de deelgenoten). De betwisting werd beëindigd door een cassatiearrest van 4 mei 2001, waarin het Hof stelt dat de postcommunautaire onverdeeldheid wordt beheerst door het gemeen recht. Krachtens de toepassing van het artikel 577-2 § 3 BW is volgens het Hof de deelgenoot die het exclusief gebruik en genot heeft gehad van de onverdeelde zaak een vergoeding verschuldigd aan de andere deelgenoot ten belope van de huuropbrengst van dat goed⁴. Het bedrag van de woonstvergoeding stemt overeen met de huurwaarde van het onroerend goed⁵. Moest het goed worden verhuurd aan een derde, dan zouden immers huuropbrengsten worden gegenereerd, die toekomen aan de onverdeeldheid. Worden geen huuropbrengsten geïnd omdat een echtgenoot het goed bewoont, dan dient dit te worden gecompenseerd⁶. Het feit dat deze echtgenoot het onroerend goed bij de verdeling verwerft, doet hieraan geen afbreuk.

Cass. 18 mei 2009

De controverse is beëindigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 18 mei 2009. Het Hof stelt dat het uitsluitend genot van de gezinswoning kan zijn opgelegd als uitvoering *in natura* van de hulpverplichting tussen echtgenoten tijdens het huwelijk of als loutere bestuursmaatregel. Wordt het uitsluitend genot toegekend als uitvoering *in natura* van de hulpverplichting, dan is er verrekening van dit genot van de echtgenoot op het aandeel in de inkomsten van de onverdeelde goederen.

3 hypothesen

Wordt de exclusieve bewoning van de gezinswoning beschouwd als een uitvoering *in natura* van de hulpplicht, dan geschiedt de aanrekening op eenzelfde wijze als voor onderhoudsgelden. Die aanrekening vindt plaats door middel van een beheersrekening. Er kunnen zich drie hypothesen voordoen⁷.

1. De woonstvergoeding overschrijdt het aandeel van de onderhoudsgerechtigde echtgenoot in de inkomsten van de onverdeelde goederen. Er vindt aanrekening plaats en het saldo blijft definitief ten laste van de onderhoudsplichtige echtgenoot als persoonlijke

¹ Cass. 4 mei 2001, *Arr. Cass.* 2001, afl. 5, 801, *EJ* 2001, 122, *JT* 2003, afl. 6110, 683, *Pas.* 2001, afl. 5-6, 771, *Rev. trim. dr. fam.* 2002, afl. 4, 714, *RW* 2002-03, afl. 36, 1421, *T. Not.* 2001, 466, noot; W. DE MULDER, "De bezettingsvergoeding, verschuldigd wegens het exclusieve gebruik van de gezinswoning tijdens de echtscheidingsprocedure", *TBBR* 1988, 367-391; P. HÖFSTROSSLER, "De woonstvergoeding: enkele kritische bedenkingen", *TPR* 1990, 1517-1630; C. DE WULF, "De vereffening en verdeling van de huwelijksgemeenschap en de nalatenschap: enige actuele problemen van het huwelijksvermogensrecht", in *Notariële actualiteit 2, Familierecht en familiaal vermogensrecht*, Brugge, die Keure, 1991, p. 449-457; A. VERBEKE, "Vergoeding voor het exclusief gebruik van een goed toebehorend aan de onverdeeldheid na ontbinding van de huwelijksgemeenschap", *RW*, 1471-1473, noot onder Rb. Veurne 8 maart 1991, *RW* 1991-1992, 1470; G. VAN OOSTERWYCK, "Civielrechtelijke aspecten van de vereffening-verdeling", in W. PINTENS en F. BUYSSENS, *Vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen*, Antwerpen-Apeldoorn, Maklu, 1993, p. 39-65; S. MOSSELMANS, "De hulpverplichting van (gewezen) echtgenoten en de vereffening-verdeling van de huwelijksgemeenschap na echtscheiding op grond van feiten", in P. SENAËVE (ed.), *Onderhoudsgelden*, Leuven, Acco, 2001, 251-336; W. PINTENS, K. VANWINCKELEN, J. DU MONGH en C. DECLERCK, *Familiaal vermogensrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2010.

² Rb. Mechelen 21 april 1981, *Rec. gén. enr. not.* 1982, 258; P. HÖFSTROSSLER, "De woonstvergoeding: enkele kritische bedenkingen", *TPR* 1990, 1542.

³ W. DE MULDER, "De bezettingsvergoeding, verschuldigd wegens het exclusieve gebruik van de gezinswoning tijdens de echtscheidingsprocedure", *TBBR* 1988, 372.

⁴ Cass. 4 mei 2001, *EJ* 2001, 122, noot S. MOSSELMANS; P. HÖFSTROSSLER, "De woonstvergoeding: enkele kritische bedenkingen", *TPR* 1990, 1541-1542; A. SIBIET, "De woonstvergoeding, wie ziet het bos nog door de bomen?", *Not. Fisc. M.* 2006, 315.

⁵ Luik 5 juni 2002, *JT* 2002, 653; Bergen 17 februari 2004, *JT* 2004, 542; Antwerpen 29 juni 2004, *TBBR* 2006, 362; Rb. Charleroi 14 oktober 1999, *JLMB* 2001, 563; E. VIEUJEAN, "Observations sur certaines particularités des effets du divorce pour cause déterminée", *Ann. Fac. Dr. Liège* 1977, 540; W. PINTENS, K. VANWINCKELEN, J. DU MONGH en C. DECLERCK, *Familiaal vermogensrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2010.

⁶ A. SIBIET, "De woonstvergoeding. Wie ziet het bos nog door de bomen?", *Not. Fisc. M.* 2006, 319, die zich evenwel niet kan vinden in de stelling dat principieel een woonstvergoeding is verschuldigd.

⁷ Zie in dit verband ook Antwerpen 26 oktober 1988, *Rev. not. b.* 1989, 481; HÖFSTROSSLER, "De woonstvergoeding: enkele kritische bedenkingen", *TPR* 1990, 1558 e.v.; S. MOSSELMANS, *Onderhoudsbijdrage tussen echtgenoten in echtscheiding: begroting, aanrekening en woonstvergoeding*, Gent, Larcier, 2007, p. 66.

schuld op grond van artikel 213 BW.¹ Voor het surplus is aldus geen woonstvergoeding verschuldigd. De onderhoudsplichtige echtgenoot mag de totale som van de opbrengsten behouden.

B.v. de vrouw had het exclusief genot van de gezinswoning met een huurwaarde van € 750 per maand gedurende 24 maanden of in totaal € 18.000; de man inde de vruchten van het gemeenschappelijk vermogen voor € 15.000, waarvan € 7.500 in principe aan de vrouw toekomen. De man behoudt hetgeen hij heeft ontvangen en de vrouw moet niets teruggeven².

2. De woonstvergoeding bedraagt evenveel als het aandeel van de onderhoudsgerechtigde echtgenoot in de inkomsten van de onverdeelde goederen. De onderhoudsgerechtigde echtgenoot heeft zijn deel van de inkomsten van de onverdeelde goederen ontvangen en de onderhoudsplichtige echtgenoot behoudt de totale som van de opbrengsten.

B.v. de vrouw had het exclusief genot van de gezinswoning met een huurwaarde van € 750 per maand gedurende 24 maanden of in totaal € 18.000; de man inde de vruchten van het gemeenschappelijk vermogen voor € 36.000, waarvan € 18.000 in principe aan de vrouw toekomen. De man behoudt hetgeen hij heeft ontvangen en de vrouw heeft haar deel van de inkomsten ontvangen.

3. De woonstvergoeding bedraagt minder dan het aandeel van de onderhoudsgerechtigde echtgenoot in de inkomsten van de onverdeelde goederen. Uit de aanrekening blijkt dat de onderhoudsgerechtigde echtgenoot nog recht heeft op een deel van de inkomsten. Het overige deel van de inkomsten komt toe aan de onderhoudsplichtige echtgenoot.

B.v. de vrouw had het exclusief genot van de gezinswoning met een huurwaarde van € 750 per maand gedurende 24 maanden of in totaal € 18.000; de man inde de vruchten van het gemeenschappelijk vermogen voor € 40.000, waarvan € 20.000 in principe aan de vrouw toekomen. De man behoudt hetgeen hij heeft ontvangen en de vrouw heeft haar deel van de inkomsten ontvangen. De vrouw heeft nog recht op € 2.000.

Beheersrekening

Het Hof vereist het opstellen van een beheersrekening vooraleer kan worden vastgesteld dat een woonstvergoeding al dan niet is verschuldigd. De stelling CASMAN-GERLO wordt hiermee door het Hof van Cassatie (minstens impliciet) afgewezen³. Daarmee bevestigt het Hof de stelling VIEUJEAN-VAN OOSTERWIJCK. Aangezien de verschuldigdheid van de woonstvergoeding maar kan blijken uit de beheersrekening, wordt aanvaard dat het woonstvoordeel principieel moet worden aangerekend op het aandeel van de onderhoudsgerechtigde echtgenoot. Stelt men vast dat het woonstvoordeel het aandeel in de inkomsten overschrijdt, dan is hier voor dit surplus geen woonstvergoeding verschuldigd, maar valt definitief ten laste van de onderhoudsplichtige echtgenoot.

Uitvoering in natura – bestuursmaatregel

Blijft nog de vraag wanneer het exclusieve genot van de woning wordt toegekend als uitvoering *in natura* dan wel als loutere bestuursmaatregel. Het Hof doet hierover geen uitspraak. Het zal toekomen aan de vereffenaar om te oordelen, rekening houdend met alle feitelijke gegevens, of het ging om een loutere bestuursmaatregel dan wel om een vorm van onderhoudsgeld, hypothese waarin zal worden aangerekend⁴. Noch de vrede-rechter (bij het nemen van voorlopige en dringende maatregelen in geval van echtelijke moeilijkheden) noch de voorzitter (bij het nemen van voorlopige maatregelen tijdens de

¹ Zie ook Antwerpen 1 december 2004, *Not.Fisc.M.* 2006, 19, noot BROUWERS; P. HÖFSTROSSLER, “De woonstvergoeding: enkele kritische bedenkingen”, *TPR* 1990, 1558; G. VAN OOSTERWYCK, “Civielrechtelijke aspecten van de vereffening-verdeling”, in W. PINTENS en F. BUYSENS, *Vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen*, Antwerpen-Apeldoorn, Maklu, 1993, p. 46-47.

² G. VAN OOSTERWYCK, “Civielrechtelijke aspecten van de vereffening-verdeling”, in W. PINTENS en F. BUYSENS, *Vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen*, Antwerpen-Apeldoorn, Maklu, 1993, p. 46-47.

³ In dezelfde zin W. PINTENS, K. VANWINCKELEN, J. DU MONGH en C. DECLERCK, *Familiaal vermogensrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2010.

⁴ W. PINTENS, K. VANWINCKELEN, J. DU MONGH en C. DECLERCK, *Familiaal vermogensrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2010.

echtscheidingsprocedure) kan vooruitlopen op de verdeling¹. Hun maatregelen zijn voorlopig en dus verrekenbaar².

Bart Verdickt

Advocaat Greenille, Balie Brussel

Assistent K.U.Leuven

Instituut voor Familiaal Vermogensrecht

Strijd tegen witwaspraktijken en terrorismefinanciering wordt opgevoerd

Wet 18 januari 2010

De wet van 18 januari 2010 tot wijziging van de Antiwitwaswet is niet alleen strenger voor het klantenonderzoek. Ze voert daarnaast nog diverse wijzigingen door, zoals het verbod op het 'tippen' van een cliënt, een betere bescherming van de melder, en meer controle op de ondernemingen en personen die onderworpen zijn aan de wet.³

■ Betalingen in contanten

Nu is het al zo dat handelaars de prijzen van een verkoop van goederen niet in contanten mogen betalen als de verkoopprijs € 15.000 of meer bedraagt. Om te verhinderen dat handelaars de wet zouden omzeilen door de prijs in verschillende keren te betalen, staat er voortaan in de Antiwitwaswet dat het verbod ook geldt wanneer er diverse verrichtingen plaatsvinden waartussen er een verband blijkt te bestaan.

Het begrip 'goederen' slaat hier op voertuigen, meubels, huishoudapparaten, juwelen, antiek, oude munten, postzegelcollecties, enz.

■ Meldplicht versus beroepsgeheim

Notarissen

De notarissen en beoefenaars van cijferberoepen moeten de Cel voor Financiële Informatiewerking (CFI) onmiddellijk op de hoogte brengen wanneer zij feiten vaststellen waarvan zij weten, of vermoeden, dat die verband houden met het witwassen van geld of met de financiering van terrorisme.

Advocaten

De advocaten hebben een aparte regeling. Een advocaat moet enkel zijn stafhouder op de hoogte brengen van verdachte transacties. Hij heeft bovendien geen meldplicht als de verdachte feiten aan het licht komen wanneer de advocaat de rechtspositie van zijn cliënt bepaalt, of wanneer hij die cliënt verdedigt of vertegenwoordigt in, of in verband met, een rechtsgeding.

Maar ook notarissen, bedrijfsrevisoren, externe accountants en belastingadviseurs verstrekken juridische adviezen die onder het beroepsgeheim vallen. Vandaar dat de meldplicht wordt verengd. De juridische (andere dan advocaten) en cijferberoepen hebben geen meldplicht meer wanneer zij de verdachte informatie, binnen het kader van hun beroepsuitoefening, van één van hun cliënten ontvangen, of over één van hun cliënten verkrijgen bij het bepalen van de rechtspositie van hun cliënt.

Zij mogen het beroepsgeheim echter niet inroepen:

¹ Cass. 27 april 2001, *Arr.Cass.* 2001, afl. 5, 746, *EJ* 2002, afl. 1, 2, *JT* 2003, afl. 6083, 81, *Pas.* 2001, afl. 4, 715, *Rec.gén.en.not.* 2003, afl. 3, 142, *Rev.trim.dr.fam.* 2003, afl. 3, 306, *Rev.trim.dr.fam.* 2003, afl. 3, 606, *TBBR* 2002, afl. 2, 128.

² J. Verstraete, *Opstellen van akten en notariële praktijk. Familie- en familiaal vermogensrecht*, III, Acco, Leuven, 2006, p. 243.

³ Wet van 18 januari 2010 tot wijziging van de wet van 11 januari 1993 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme, en het Wetboek van vennootschappen, *BS* 26 januari 2010.